

Az Ady-kultusz magyar öngyilkosság

Ady versei bizonyítják, hogy gyűlölte a kizsákmányoló úri világot. Tiltakozott a rendszer ellen, mert látta, hogy a magyarság jövőjét veszély fenyegeti. Új világért, új Magyarországért, a szolgaság rabláncáiból kiszabadult, és felvilágosult emberek országáért kiáltozott. És talált is megoldást! A hazafiság számára elválaszthatatlan volt a társadalmi haladástól, amit szerinte majd csak a felszabadító "Lenin, az új Krisztus" hoz magával. Magyarságát és hazafiasságát elhatárolta a nacionalizmustól. De mivel zsidó-bolsevista környezete erősen befolyásolta a világnézetét, sajnos nem láthatta a fától az erdőt.

Mint írta:

"(...) A mi saját külön nacionalistáink ujjongása komikus és bárgyú, de nagyon tanulságos. Nyomorult liberálisok, kozmopoliták, zsidók és ti többiek: íme lássátok a nemes erkölcsöknek, a tradícióknak, a hazafias érzelmeknek privilegizált őreit, a magyar nacionalistákat. Ez a hazafiság. Belgiumban a lelketlen klerikálisok leigázzák a munkások százezreit. A magyar nacionalisták kitűzik a trikolt s esetleg melléje a pápai zászlót. Ez a magyar nacionalizmus. És ilyen az új nacionalizmus világszerte. A legfőrtelmesebb hazugság s a legveszedelmesebb nyavalya. Kiaknázza a tömegek vad butaságát, a félműveltek szenvedélyeit. A nacionalizmus voltaképpen internacionális szövetezete a sötétségnek, butaságnak s a gonosz tekintélyek önzésének.

A magyar nacionalizmus még veszedelmesebb talán a többinél, mert ez áll legintimebb viszonyban Rómával, s mert kibővült a porosz junkerek veszedelmes ostobaságával.

A magyar nacionalizmusnak mindenütt van rokonsága, mert nagyon sokszínű. Leghasonlatosabb a spanyolhoz, mert a papok malmát hajtja. Rokon a porosz junkerekével, mert a föld zsarnokságát célozza. Testvériségben él az osztrák keresztény szocialistákkal, mert a római vezetés közös s mert ostoba és galád módon gyűlölködő, antiszemita. Talán közelebb áll még az orosz cézárizmus szelleméhez is, mint azokhoz, kik a humanizmust és a haladást szolgálják.

Bizonyítanunk sem kell, hogy a magyar nacionalistákban nincs egy csöpp igaz és hívő hazafiasság. A magyarfaló Stadler nekik szentebb, mint a magyar irodalom, kultúra legnagyobb élő alakja, Jókai Mór. A magyar görög katolikusok ügye nekik Hekuba, de vérkönnyeket sírtak a francia szerzetrendek vagyonáért. A magyar nép pusztul, kivándorol, ám azok, kik Rómába mennek egy kis pápai áldásért, ügyet sem vetnek ilyen csekélységre. Az ország a csőd szélén áll, ám a magyar nacionalisták a magyar imperializmus hóbortjait hirdetik. Ez valami éhségfelejtető, speciális magyar gloire volna, de hihetőbb, hogy egy régi ideának a jelszava, a Marianum regnumnak.

1919-ben Kun Béla pribékjei így kínozták a magyarokat. Így nézett ki az Ady által megálmodott felszabadulás

Ez a magyar nacionalizmus. Egy nagy reakciós, nemzetközi szövetkezésnek a csapata. Nem csoda s úgy is lesz, hogy a nacionalizmus nemzetközisége a szociáldemokráciát fogja növelni, mely szintén nemzetközi. A szociáldemokraták legerősebb támogatója a reakciós nacionalizmus. És ez az egyetlen reménységünk és erősségünk a nacionalisták ellen...” [Ady E. - Nacionalisták, Nagyvárad Napló 1902. 04. 30.]

“A lelki betegségek között a leggonoszabb az erkölcsi téboly, mert ragadós is.”
/Kovách Géza/

Ady, a prófétává előléptetett, idült iszákos, mindvégig a vörös nap felkeltével fenyegetődött és üdvrivalgással hirdette, hogy “Új Krisztus jött, Lenin, Lenin!”

Próféta, aki ‘a felvilágosult alsó réteg’ forradalmától várta az emberiség megváltását, és halvány sejtelve sem volt a magasabb rendűeknek kiteljesülést hozó forradalmáról. Se szeri se száma a hazaellenes és istentelen gyalázkodásainak.

A CSILLAGOK CSILLAGA

*Sohse hull le a vörös csillag:
Hulló csillag, hullj, hullj rogyásig,
Nap, Hold, Vénusz lehullott régen
Ezer eséssel, ezer jajjal,
S ő dől föl a keleti égen.*

Egy csillagból is jöhet hajnal.

*Sohse vörös a hulló csillag:
Vörös csillag, ragyogj és trónolj,
Rózsás, lila, zöld, kék vagy sápadt,
Mióta ember néz az égre,
Szeszélye az égi világnak.
Vörös csillag volt a reménye. (...)*

A szavak jelentősége

„Nacionalizmus: a nemzeti érzületnek és öntudatnak fokozottabb és határozottabb formája. Megnyilvánulási módja a nemzeti jogok, önállóság és célok megvalósítására irányuló törekvés a politikai és gazdasági életben, a nemzeti szellem követelése az életnek mennél tágabb területén: az irodalomban, művészetben, szokásokban, divatban stb.

A nacionalizmus ébredését az európai kultúrnépek történetében először a Renaissance-korban és a Reformáció-korban észlelhetjük. Fokozódott a nacionalizmus a francia forradalom és a napóleoni háborúk után, és a XIX. századi nagy nemzeti államok kialakulásához vezetett.

Az újkori nacionalizmus eredetileg a szabadelvűség egyik követelése volt: a szabadelvűek szabadságjogokat követeltek mind az egyes individuum, mint pedig a nemzeti individuum számára. A nacionalizmustól meg kell különböztetni a sovinizmust, amely más nemzetek lenézésében nyilvánul.” [Új Idők Lexikona, 17-18. kötet. Singer és Wolfner Kiadás, Bp. 1940.]

„Hazafiság, hazaszeretet: a hazához, ennek földjéhez, lakóihoz, nyelvéhez, emlékeihez stb. érzett ragaszkodás, mely hasonlít a szülők iránt érzett szeretethez (hazafiság) és tettekben is nyilatkozik: a haza iránt való kötelességek teljesítésében, szükség esetében saját érdekeinknek, a legfőbbeknek is, érte való mellőzésében, önzetlenségben, odaadásban, önfeláldozásban. Az egyesekből az együttélés, a vérrokonság, a közös nyelv, a lassan kifejlődő közös érzés és gondolkodásmód, közös erkölcs, szokás, közös történeti sors, közös szenvedések és örömek népet alkotnak, azaz oly közösség jó létre, mely nélkül az egyén semmi, mely az egyénre évezredek kultúrmunkájának eredményét származtatja, melyben az egyén erejének főforrása van.

Ösztönszerű viszonzása e sokféle jótéteménynek a haza iránt érzett szeretet, amely tudatossá téve, az erkölcsi erények egyik legfőbbike. Csak nagy nemzeti hanyatlás korszakában gyengül ez az érzés, kap lábra az önzés, az egyén elszigetelődése, elzárkózása a közönség előtt, a magánérdekek kielégítésének hajhászása, a hazaszeretetnek szóval vallása, tettel való megtagadása.

De a hazaszeretet érzésének gyengültével a nép erkölcsi ereje is gyengül, összetartása lazul, képtelenné lesz nagy fellendülésre, nagy tettekre.” [Révai Nagy Lexikona, 9. kötet, 633. oldal. Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaság, Bp. 1913.]

„Internacionálé: néven szerepelt az a félelmetes hírű szövetség, amely a szocialisztikus eszmék terjesztését és gyakorlati keresztülvitelét tűzte ki célul, és amelynek angol neve International Working Men's Association, a munkások nemzetközi egyesülete. Alapítását az 1863-ban, Brüsszelben tartott demokrata gyűlésen pendítették meg, amelyhez Garibaldi küldte szét a meghívókat. Ott határozták el egy nemzetközi gyűlekezetnek megtartását Lengyelország érdekében. A gyűlekezet megtartatott 1864. szeptember 28-án, Londonban. Jelen voltak Marx Károly, Mazzini, Wolff stb. ... A kommunisták Marx vezetésével többségben voltak és a szocialisztikus bélyeget nyomták a társulatra.

A szövetség Manifesztumot adott ki, amely egészen Marx tanain alapszik. A mai, (i.e. 19. századi) helyzetet a magántőke uralmára vezeti vissza, mely megszüntetendő, ez pedig csak a világ összes munkásainak egyesülése által érhető el. Ezért az Internacionálé jelszava: „Világ proletárjai, egyesüljetek!”

Évenként kongresszusokat tartottak, ahol megvitatták a társadalmi reform összes, gazdasági, vallási, közoktatásügyi, hadügyi kérdéseit. Az Internacionalizmus törekvései és jelszavai olyan félelmetesek voltak, hogy az csakhamar a békés polgárok réme lett... Marx keresztülvitte, hogy a főtanács székhelyét áttegyék New Yorkba, de 1876-ban feloszlott. (..) „

[Révai Nagy Lexikona, 10. kötet, 594. o. Bp. 1912]

„Nemzetköziség: korunk egyik legjellegzetesebb vonása, amely az emberi tevékenység minden területén állandóan tért hódít. A nemzetköziség egyetemes nézőpontból tekinti az embereket, dolgokat, eseményeket, szemben a nacionalizmussal, amely nemzeti korlátokat állít fel. Amannak túlzása a kozmopolitizmus, ezé a sovinizmus... (...)” [Révai Nagy Lexikona, 14. kötet. 402. o. Bp. 1914]

„Kozmopolitizmus: világpolgárság. Kozmopolita, akinek érzelmei és érdekei számára a haza kicsiny, aki ennél fogva az egész világ, az emberiség céljait és érzelmeit tartja szem előtt és ezek vezérlik cselekedeteiben.” [Révai Nagy Lexikona, 108. o. 12. kötet, Bp. 1915]

A VÖRÖS METEOR

Ady Endre nagyon rossz csillag alatt, 1877. november 22-én született az erdélyi Érmindszenten, aminek hatása nemcsak a saját életét befolyásolta, de a magyarságét és világszemléletét is!

Sokan erotikus és nemzetellenes versei miatt támadták. Verseiben kihangsúlyozta az ellentétet Párizs gazdag kulturális élete és a keserves magyar paraszti világ valósága között. Cikkeiben keményen kritizálta az akkori politikai helyzetet, és nem volt ínyére a vezető pártok nacionalizmusa, bírálta a szociáldemokraták nemzetellenességét is.

Magánélete is válságba került, 1909-től hedonista életmódja miatt (kábitószer, alkohol, vérbaj) többször szanatóriumi kezelésre szorult. Közben a politikai helyzet

kiélesedett, a tömegek tiltakoztak a kormány ellen. Ady a forradalmi helyzet megérkezését vélte felismerni, sőt biztos volt benne, hogy háború lesz. 1919. január 27-én halt meg Budapesten.

Politikai verseiben a társadalmi bajok, és általában a magyar nyomorúság legfőbb okát a polgári forradalom elmaradásában látta. Költeményeiben az elnyomott szegénység iránti szánalom, az elnyomók gyűlölete, a szegények és gazdagok ellentéte, egy jobb jövő bizonyossága nyilvánul meg.

1914 nyarán kitört az első világháború, s ettől kezdve Ady költészetének középpontjába a magyarság féltése került, érezte, hogy itt a katasztrófa. Gyűlölte a vérontást, az emberi javak pusztítását: szava az emberi természet tiltakozása volt a háború ellen. Különösen fájt neki, hogy a magyarság félrevezetetten, idegen javakért, a bajban levő messze városért gyürkőzik a Halállal. A nemzetostorozó hangot a szánalom, a sajnálkozó részvét váltotta fel verseinek többségében. A költő észrevette a modern technikai civilizáció mögött az embertelen vadságot, megsejtette a távoli jövő rémségeit is. De a rémület mellett is élt benne a remény, hogy tévedéseken, véres szenvedéseken keresztül, végül az ember otthont, emberhez méltó létet fog majd teremteni magának ebben a világban.

A háború utáni években otthon az Ady-verseket, minden diáknak kötelező volt a legnagyobb lelkesedéssel szavalni: *„Fölszállott a páva a vármegye házára, sok szegény legénynek szabadulására!”* – Miért is lett volna a magyar diák szemében ez nemzetellenes?

Akárcsak Petőfi Sándor, vagy József Attila, 'Ady is forradalmi költő volt, a magyar irodalom egyik legnagyobb lánglelkű személyisége', — tanultuk az iskolában. Ady írja önmagáról:

“... én Petőfinél több magyar verset írtam. Internacionális voltom mellett büszkén mutatok köteteimre: énnálam magyarabb, fajibb és természetesen magyarabb poéta -- hiszem -- nem volt.” [Újság, Kolozsvár, 1916. január 20]

(Alaposabban tanulmányozva Ady életét, egy meglehetősen összezavarodott egyéniség jelenik meg előttünk.)

Kosztolányi Dezső: Az írástudatlanok árulása.

Különvélemény Ady Endréről /részletek/

„Ady – ez tagadhatatlan – elsősorban, mint politikai költő híres, emlegetett. Művészi szempontból itt támadható legerősebben. Az írástudatlanok, akik egy költőt mindig az

életkörülményei és a témái szerint ítélnék meg, nem pedig a belső mivolta, vagyis a művészete, a formája alapján, szeretik Petőivel együtt emlegetni, melléje, sőt magasan föléje helyezni.

Ady prózája csak a hírlapi vitában melegszik föl, különben csikorgó, kurta lélegzetű, emberei papirosfigurák. Petőfi tanult fő, literátus, a betű tisztelője, Shakespeare ihletes fordítója. Adynak a francia szellem a pórusáig se hat, műveltsége újságíró, értesültsége kávéházi. Petőfi, aki sohase látta a tengert, és Ausztrián kívül nem járt külföldön, világvárosi jelenség. Ady, minden Párizs-rajongása ellenére, nem az. Petőfi nyugat-európai formában fejezi ki, hogy magyar. Ady melldöngető, magyarkodó formában fejezi ki, hogy nyugat-európai. Politikai verseit többnyire megrendelésre írta a napilapok tárcarovatába, vagy a Galilei-kör március 15-i ünnepére, mintegy versenyezve Ábrányi Emillemel, aki ezen a napon csengőbb rímekben és ötletesebb formában a másik, jobboldali tábor szolgált ki...

Hallom a vádat, hogy kipécézett idézetekkel bármely költőóriást meg lehet semmisíteni. Hajlandó vagyok a kétkedőket több óráig hasonló idézetekkel szórakoztatni. Most pedig azt az ellenvetést hallom, hogy a részletek nem számítanak, csak az egész, s egy igazi zseni nem is törődhet a szókkal, mint holmi szóbogarász. Kérdezem: mivel törődik az igazi zseni, aki véletlenül ír is, ha nem a szókkal? Talán a lombofűrészeléssel? Vagy a lóidomítással? Vagy talán az Élettel, a nagy, véres Élettel, melyről sohase tudni, hogy zenés kávéház-e vagy szerkesztőség?... Csak jelszavai keringenek, de szavai nem váltak vérré, mint Petőfié vagy Aranyé. Nyelve sokszor ízesen magyar, de szókincse nem gazdag. Azok az újítások, amelyekkel kísérletezett összetételei, elvonásai nem szerencsések, többnyire kiagyaltak, mesterkélték. (pl. Tavasz-várás, Csók-kunyhó, göth, hars, stb.)

Kevés költő hagyott maga után annyi selejtest, művészileg idétlent és modorost. Mégis jelentős tehetség volt. Maradandót alkotott azzal a harminc-negyven versével, mely pályája szerencsés termékének tekinthető. Nem tündökölt a lángész kápráztató fényével. Helye nincs is se Petőfi, se Vörösmarty, se Berzsenyi mellett, csak az érdekes csonka nagy tehetségek között. Akadhatnak olyanok, akik ezután is sokkal elnézőbben látják alakját. De lehetetlennek tartom, hogy a művészetre fogékony, tisztafejű emberek között nagy különbségek tátonganának megítélés tekintetében." (1929)

/Kosztolányi feljegyezte, hogy az Adyt bíráló cikkei után életveszélyes fenyegető leveleket kapott./ [forrás: www.sulinet.hu]

Napjainkban a legnagyobb magyarellenes hangulat lángol, és a „demokratikus jogállam” fedőnév alatt, bizonyos tekintetben, ma nagyobb a diktatúra, mint az úgynevezett kádári gulyáskommunizmus idején. Hasonló ma a helyzet, mint amikor Kosztolányi Dezsőt is megfenyegették az Adyról írt különvéleménye miatt. De a tanácsköztársaság bukása után, a kommunista mozgalom betiltása ellenére, szinte minden szinten tovább terjedt a vörös mótó.

Ady nemcsak verseivel ártott! Az Interneten az összes prózai írása megtalálható, köztük számtalan a mai kozmoliberális sajtóba is beillene: uszít a magyarság ellen, s a zsidóság érdekeiért áll ki teljes mellszélességgel, mintha csak ma írná, pedig 1900 körül íródtak.

Otthon, még a jobboldalinak vallott médiumok is egytől-egyig a legnagyobbnak hirdetik. A köztudottan liberális **Eörsi István**, Tégy a gyűlölet ellen c. cikkében (Élet és Irodalom, 2002. ápr.19)

Adyt idézi:

„Ady gyűlölte a magyar kétféjű sast: a nacionalizmust és a klerikalizmust. Példaképp hadd idézzem ide Ady, 1901. december 20-án közölt cikkének, „A magyar kétféjű sas”-nak néhány mondatát:

‘A nacionalizmusnál nagyobb hazugság nem állott még ki a harci porondra... utazik tradícióra, kegyeletre, fajnőszkeségre, kenyéririgységre, minden erényre és bűnre.’... ‘Kiírjuk magyarul: a hazafisággal szédelgő és lármázó klerikalizmus veszedelmesebb a nyílt klerikalizmusnál: ... ‘Üsd a zsidót!’ ... ‘Gyilkold az istentelen liberálist!’ – ”

Nem régen Tőkés László erdélyi püspök avatott emléktáblát Erdélyben, abban a református templomban, ahol 'véltetően' az Ady-család szokott helyet foglalni istentiszteletkor.

A közelmúltban jelentette ki a Duna TV nyilvánossága előtt egy székel magyar, hogy „Zilahon újjá kell éleszteni az Ady-kultuszt.” — Milyen ellentmondásos ez, és szomorú, hogy itt tartunk. Ne ismernék Ady gyalázkodó karácsonyi énekét a Gyűlölet és harc c. versében, ahol magát az Istent okolja az emberiség minden nyomoráért?

*“Ma a bilincses millióknak
Éhnyavalyás, kínos élete gyászol,
S újra megátkoz téged
Csalárd legenda, betlehem-i jászol,
Hazug fölkenés, álszeretet...
Ma bús fejünk álmra hajtván,
Enyhet álmodunk: piros bosszú népe
Kél iszonyú rajban,
S lép a Krisztus-hydra ezer fejére
Megfizetni vad századokért....”*

A magyarságnak megbocsájthatatlanul sokat ártó Adyt a 'hivatalos' irodalomtörténeten kívül a legkülönbözőbb pártok, közismert személyiségek, intézmények dicsőítik, s még a keresztény egyházak is, amelyekkel szemben Ady a legdurvábban uszított.

• Dr. Melich János nyelvészprofesszor, egyetemi tanár székfoglaló beszédéből (1927):

„Ha nálunk is az Ady-kultusz belopódzik tanáraink gondolatvilágába, s vele az iskolába, akkor soha nem kerül vissza Máramaros és Erdély sója, a Tatra fenyevese,

Gömör vasa.”

- A zsidó író és történész Pelle János, Jászi Oszkár c. könyvéből idézve:

„Jászi Oszkárt, a 20. század eleji magyar progresszió vezéralakját, politikai pályafutásának, 1919. május elsejei emigrációja előtt és az után született munkáinak elfogulatlan megítélését nehezíti, hogy a politikai baloldal már szinte fellépésétől kezdve erkölcsi jelenségnek, valóságos szentnek, magyar „Messiásnak” tartotta.

Szenvedélyes hívei, -- köztük Ady Endre, -- vallották, hogy „akkor is igaza van, ha nincs igaza,” ellenfelei viszont úgy vélték, hogy „akkor sincs igaza, ha igaza van.”

Ez a paradox helyzet 1919 után is fennmaradt, amikor a keresztény-nemzeti kurzus sajtója (akkor még volt ilyen! –tj) „gonosz szellemként”, „éles eszű, de velejéig romlott, hazaáruló zsidóként” bélyegezte meg és Károlyi Mihály elsőszámú bűntársaként emlegette.”

Az Ady-kultusz: magyar öngyilkosság
Dr. Bartha József, Kuskó István, Kovách Géza,
Kőszegi László - /részletek a könyvből/

A hasadt-lelkű Ady Endre semmiképpen sem foglalhat helyet költőfejedelmeink sorában. Nem lehet a mi koszorús költőnk, aki magát a nemzetközi szocialistáknak és nemzeteket lenéző zsidóságnak felajánlotta, és aki ifjúságunknak nemes eszmények helyett a „Vér és Arany” bálványát állította oda.

Rajongói egy ideig teleharsogták a magyar égboltozatot azzal, hogy “ő a legnagyobb magyar költő, nagyobb mindazoknál, akik eddig éltek, sőt talán még azoknál is, akik majd csak ezután fognak megszületni”.

Újabban megtették legnagyobb magyar politikusnak, akit prófétai jövőbelátása legalább is Széchenyi mellé, esetleg föléje magasztosít. Egyik méltatója – Papp Zoltán írja róla:

„Ady politikai analfabéta volt. Egyedül ez magyarázza meg a zsidósággal és a honi polgári radikalizmussal való szövetségét lélektanilag. Politikailag tökéletesen iskolázatlan lévén, nem tudhatta, hogy a magyarság fényes nemzeti bélyegét tépdese idegen szellemet éppen az ő szövetségesei képviselik.” [A politikus Ady, Magyarság, 1936.06.14]

A Pesti Újság 1940. május 21-én beszámol Fiala Ferenc előadásáról, amelyben ezt írja:

„Ady nemcsak saját korának bűneit ostorozta, hanem prófétai lélekkel utat mutatott a messze jövőnek is. Kora azonban nem értette meg őt s nem akadt senki, aki hozzásegítette volna, hogy az elzsidósodott budapesti kultúrdzsungel szövevényeiből kiszabaduljon.”

“De a kora nem is érthette meg – olvassuk a fenti beszámolóban – mert Ady magyarsága ösztönös, a magyarság népi gyökereihez lenyúló érzés volt. Éppen ő

látta meg, mindenkit megelőzve, a föld és a nép szociális problémáit.” [u.o. Vörösvári István: Az igazi Ady]

Tehát Ady Endrét a zsidósággal egész életén át fenntartott szövetségből átlendítették a jobboldali táborba, mint „olyan prófétát, akinek az írásai a nácik számára sokkal tanulságosabb olvasmányosorozatok, mint tulajdon programpontjaik. Magyarabb, emberibb, rendíthetetlen és hősi.”

[B.A. Ady Endre: 'Jóslások Magyarországról' c. munka ismertetése a Magyarság, 1936. 07. 5.]

Ady, költeményeiben számtalanszor tolmácsol nemzetbecsmérlő gondolatokat. Soha magyar költő nemzetéről még ennyi gyűlölettel nem szólt!

*„Se viráguk, se fájuk,
Se némettel békéjük,
Se kedvük újjá lenni:
Álmuk a zsíros Semmi*

*Nincs is e nagyvilágon
Szánandóbb nép náladnál,
Köd fölötted és köd lent,
Ősi nép vagy és jöttment.”*

(Gőzösről az Alföldre)

*„Szól a sípszó: átkozott nép,
Ne hagyja az Úr veretlen,
Uralkodást magán nem tűr
S szabadságra érdemtelen,
Ha bosszút áll, gyáva, lankadt,
S ha kegyet ad, rossz, kegyetlen.”*

(Sípja régi babonának)

*„Hiába akarnám, szeretném,
Nincsen hozzá semmi közöm,
Más a szemem, gerincem, eszmém,
Más a lovam, a vérem, álmom,
Tőle jövök és idegen
Az én őszám, fajtám, királyom.”*

(Ond vezér unokája)

Ady, mihamarabb az életbe kilépett, a szabadelvű iskolai nevelésénél fogva meggyőződésből azonnal csatlakozott a zsidó radikalizmushoz, tehát 'a mellőzést vagy üldözést' – ha ugyan volt — a radikális állásfoglalása vontta maga után. Diákkorában zsidó fiúk voltak a legjobb barátai és köztük kedves tanítványa **Kun (Kohn) Béla**, a későbbi hírhedt népbiztos, a magyarországi kommunizmus vérebe!

Első szerelme is zsidó lány volt: **Zsóka (Friedmann Erzsébet)**, egy vagyonos zsidó család sarja. Aztán később jött a végzetes szerelem: **Léda (Diósiné Brüll Adél)** egy oroszországi prémárukat közvetítő párizsi üzlet tulajdonosának a felesége, szintén Izrael törzséből származott, akivel a Nagyváradai Napló szerkesztőségében ismerkedett meg.

Ady 1904-1911 között hétszer szaladt át a francia fővárosba. Amikor az első látogatásából visszatért s a Budapesti Napló állandó munkatársa lett, ettől kezdve teljesen a zsidó radikális kultúrtörekvések forgatagába került. Ekkor már a meggyőződésen kívül csakugyan anyagi megélhetése és írói nevének fenntartása is ide kötötte, hisz olvasóinak és barátainak legnagyobb része a zsidók közül került ki. **Báró Hatvani Lajos, Sándor Pál, báró Kornfeld Zsigmond** elég bőkezűen gondoskodtak arról, hogy Adynak ne legyenek anyagi gondjai. (Ugye, Ady nem mindig kifogásolta az elnyomó uralkodó osztályt!) De meg is szolgálta a gondoskodást, ami tapasztalható a versein. A zsidóság iránt olyan feltűnő vonzalmat tanúsít, amely ha nem egy beteg léleknek beteges érzése volna, saját fajtája méltán megirigyelhetné. Legélesebben fejezi ezt ki A bélyeges sereg című verse, amelyben a zsidósággal nemcsak lelki, hanem vérbeli közösségben lévőnek vallja magát. Íme a vers két legjellemzőbb szakasza:

*„Véretek, ha idegen is százszor,
Büszke kárhozók, eldobhattok százszor,
Mégis az enyém, az enyém,
A lelkem százszor utánatok oson,
Véres ajkakkal mézes asszonyaitok*

*Örök bolygók, örök riasztatók,
S nyitott szívvel baráti hű fiúk
Idő kovásjai, megyek én is veletek
Átöntötték belém.
Bélyegesen, csillagosan.”*

(A bélyeges sereg)

Adyt 1912. májusában vették fel a Martinovics-páholyba, amely az összes magyarországi vörös szabadkőműves páholy közt a legvörösebb volt. 1914. február 13-án megkapta a Martinovics Páholyban a mesteri kötényt.

Különös figyelmet érdemel Adynak a Galilei-körhöz való bensőséges viszonya. Utálja a különféle keresztény szellemű ifjúsági köröket. Egyik életrajzírója **Révész (Roth) Béla** feljegyzi: „*nagyra becsüli a zsidó Galilei-kör tagjait.*”

Ady 1905-ben írta a Budapesti Naplóban, hogy “*a nacionalizmusnál internacionálisabb erő és idea nincs,*” és ez által már tömördek *historiai* gazság történt: *népek összeuszítása, világosságoltás, szabadságtiprás.*”

De mindaz, ami korábban szerinte “sötétség, butaság, gonosz önzés volt”, két év múlva már “világosság, bölcsesség és önzetlen becsületesség” lett! Ezt a fából való vaskarikát józan magyar agyvelő soha meg nem értheti.

A fogalmak tisztázása céljából meg kell jegyeznünk, hogy internacionális (nemzetközi) semmilyen ember nem lehet, még az olyan sem, aki -- mint Ady - saját fajtáját megtagadva, a vérebe más fajta vérét ömleszti át, mert minden embernek valamely fajtához, nemzethez (nációhoz) tartoznia kell! Ellenben kozmopolita (világpolgár) minden ember lehet, mert minden fajtájú vagy nemzetiségű ember szerepelhet bármely állam polgáraként, ha ez őt polgárul befogadja.

Abban igaza van Ady Endrének, hogy az uzsora ezer fajtája nyomorgatta akkor is a nép legnagyobb részét. Ez az uzsora nemcsak a tőzsdén, hanem a nagybirtokokon is dühöngött. Ez utóbbi helyeken azonban nem annyira a feudális főurak és kasznárjaik, hanem kilencven százalékban azok folytatták az uzsorát, akik a tőzsdén e szakmában működőknek fajtestvérei voltak.

Az Archives Israelitées kiadvány hirdette az 1864-ben:

„Mi zsidók vagyunk, mert zsidónak születtünk. A zsidó szülőktől származó gyermek mindig zsidó. Születésével a zsidóság minden kötelessége ráhárul. Mi nem azért vagyunk zsidók, mert körülmetéltettünk, hanem azért metéltetjük körül gyermekeinket, mert zsidók vagyunk. A zsidóság pecsétjét születésünk nyomja reánk. E pecsétet sohasem vethetjük le. Még az a zsidó, aki megtagadta vallását és megkereszteltette magát, még az sem szűnik meg zsidó lenni. Mindig alávetve marad a zsidóság minden kötelmének.”

Költeményei kielégíthetik bármelyik vérbeli szociáldemokrata agitátor lelkületét. Mint ezek, ő is a szent vörös Naphoz imádkozik:

*“Kelj fel, oh kelj fel, szent vörös Nap,
Míg gyűlölök, vagyok és élek!
Hatalmasabb, pusztítóbb lennél,
hogyha én nézlek..”*

(A vörös Nap)

*“Mert itt kárhozat van, itt le kell gyilkolni,
Mindent, ami régi ezeréves holmi.”*

(A márciusi naphoz)

Milotay István, korunk egyik legjelesebb publicistája, a Jóslások Magyarországról c. kötetet, a megjelenése alkalmával az Új Magyarságban azonos c. vezércikkben méltatta a költőt.

Milotay megállapítja:

“Ady a politikában a primitív jakobinus szellemet képviselte, átszöve ezt a magyar kisnemesi, Dózsai-hagyományok, a zsidó intellektuel radikalizmus s a marxi szociáldemokrácia zűrzavaros egyvelegével. Ady ezen a szemléleten keresztül néz mindent, bel-, és külpolitikát, vallást, háborút, műveltséget.”

Ady, legfőképpen a zsidóságban látta a magyar világmegváltás kovászát. Szegény,

mit szólna, ha ma élne? Milyen verseket írna? Hogyan vélekedne a magyar népet kirabló/nyúzó magyarországi "új földesurakról"?

A próféta még hallhatott a század eleji véres bolsevista forradalmakról, de már nem érte meg, hogy láthassa: a Galíciából beszivárgott zsidóság minden hatalmi, anyagi, gazdasági, sajtóbeli és irodalmi pozíciót meghódított, és kegyetlen osztályöntudattal védte a maga uralmát, az egész nyomorgó nemzettel szemben!

Látszik, mi lett az egykori jakobinusokból! Hogy a hatalom, a mérhetetlen vagyoni jólét ormain napjainkban hogyan szövetkeznek a romlott arisztokráciával s a romlott dzsentrivel egyaránt, s hogy hódolnak a papuralom, az Ady-féle klerikalizmus legkényesebb érdekeinek.

Miért nemzeti öngyilkosság az Ady-kultusz? Azért, mert nem lehet költő vagy író annak a nemzetnek a szószólója, ifjúságának a példaképe, aki perverz és idegen érdekek szolgálatába szegődik és gyalázza azt a hazát, amelyben született! Még akkor sem, ha az anyanyelve magyar!

Tóth Judit - hazankert.com